

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 39C/25/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119210127
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Brondoš
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2020:7119210127.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudcom JUDr. Borisom Brondošom v spore žalobcu A.. R. R., H., narodeného XX.X.XXXX, bytom Na S. XXXX/XX,XXX XX J. 6, O. republika, zastúpeného JUDr. Milanom Slobodníkom, advokátom so sídlom Štúrova 20, Košice, IČO: 35 546 671, proti žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu vo výške 3.000,-eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.000,- eur od 2.9.2019 do zaplatenia a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu vo výške 364,10 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 364,10 eura od 2.9.2019 do zaplatenia a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

IV. Žalobcovi priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy v plnej výške.

V. Žalovanej nárok na náhradu trov konania o náhradu škody nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca podal na tunajší súd dňa 9.9.2019 žalobu, ktorou sa domáhal náhrady škody vo výške 8.746,22 eura s prísl., náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 3.000,- eur s prísl. a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, ČVS: F zo dňa XX.XX.XXXX bolo voči nemu vznesené obvinenie pre trestný čin sprenevery formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 248 ods. 1, ods. 4 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona. Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II podal na neho dňa 29.01.2010 obžalobu pod č. 3 Pv 1076/06, pretože na základe zmluvy o sprostredkovaní č. XXXX/XX uzavretej dňa XX.XX.XXXX medzi spoločnosťou MARK, s.r.o. IČO: 31 723 781 a ŠKODA PRAHA a.s., organizačná zložka Mochovce, IČO: 34 003 380, ktorej bol v tom čase generálnym riaditeľom, dal príkaz na vyplatenie odmeny vo výške 27.675.000 Sk pre spoločnosť H., s.r.o. ako sprostredkovateľa napriek tomu, že podľa obžaloby mal mať vedomosť o tom, že sprostredkovanie uzavretia dohody o odsunutí konečného termínu stavby „Odsírenie spalín 2 blokov U. L. a navýšenia ceny stavby o 105.000.000 Sk nemalo byť v skutočnosti vykonané, a teda podľa obžaloby malo ísť len o fiktívne plnenie. Okresný súd Košice II vydal na základe podanej obžaloby dňa 22.10.2012 rozsudok č. k. 4T XX/XX, ktorým ho spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Proti tomuto rozsudku podal

prokurátor ihneď po jeho vyhlásení odvolanie. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 5To XX/XXXX zo dňa 30.01.2014 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, pretože dokazovanie nebolo podľa názoru odvolacieho súdu vykonané do dôsledkov. Po doplnení dokazovania Okresný súd Košice II opätovne vydal dňa 29.09.2016 oslobodzujúci rozsudok č. k. 4T 15/10 z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Aj proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podal prokurátor odvolanie. Uznesením č. k. XTo/XX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX Krajský súd v Košiciach zamietol odvolanie okresného prokurátora, čím sa stal oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 4T XX/XX zo dňa 29.09.2016 právoplatným. Keďže bolo voči nemu vedené trestné stíhanie za skutok, ktorý sa nestal, čo opakovane vyslovil nielen príslušný okresný súd, ale tento záver potvrdil aj Krajský súd v Košiciach, konaním orgánov verejnej moci mu bola spôsobená škoda spočívajúca vo vynaložených trovách obhajoby zvolenými obhajcami JUDr. Adrianou F. a neskôr JUDr. Jozefom Z., ktorým za úkony vykonané pri jeho obhajobe v tomto trestnom konaní zaplatil odmenu v celkovej výške 2.229,96 €. Pri jeho obhajobe vykonali zvolení obhajcovia nasledujúce úkony: 16.10.2009 účasť pri výsluchu svedka A.. K. Z. 86,93 €, 19.10.2009 preštudovanie vyšetrovacieho spisu 86,93 €, 06.09.2010 predbežné prejednanie obžaloby v čase od 13:15 hod. do 13:40 hod. 90,17 €, 20.09.2010 ďalšia porada s klientom 30,06 €, 11.10.2010 vyjadrenie k obžalobe 90,17 €, 03.11.2010 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 13:15 hod. do 14:50 hod. 90,17 €, 04.11.2010 návrh na vykonanie dôkazu 45,09 € 11.02.2011 písomné podanie na súd vo veci samej 92,63 €, 16.02.2011 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 09:00 hod. do 11:40 hod. 185,26 €, 28.03.2011 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 09:00 hod. do 10:00 hod. 92,63 €, 05.09.2011 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanja 23,16 €, 10.11.2011 návrh na vykonanie dôkazu 46,32 €, 15.02.2012 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 10:00 hod. do 11:00 hod. 95,37 €, 19.10.2012 vyjadrenie k vykonanému dokazovaniu 95,37 €, 22.10.2012 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 13:15 hod. do 14:30 hod. 95,37 €, 05.06.2013 ďalšia porada s klientom 32,54 €, 02.06.2014 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 10:00 hod. do 11:30 hod. 90,17 €, 20.08.2014 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 13:15 hod. do 14:00 hod. 90,17 €, 29.10.2014 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 08:45 hod. do 09:00 hod. 90,17 €, 18.02.2015 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanja 23,16 €, 15.04.2015 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanja 23,16 €, 07.09.2015 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanja 23,16 €, 04.11.2015 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanja 23,16 €, 07.12.2015 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanja 23,16 € 23.06.2016 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanja 23,84 €, 22.09.2016 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanja 23,84 €, 29.09.2016 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 09:30 hod. do 10:00 hod. 95,37 €, 28.02.2017 vyjadrenie k odvolaniu 97,62 €, 27.09.2017 obhajoba na verejnom zasadnutí v čase od 09:15 hod. do 10:00 hod. 97,62 € režijný paušál 2 x 6,95 € + 5 x 7,21 € + 5 x 7,41 € + 3 x 7,63 € + 7,81 € + 3 x 8,04 € + 5 x 8,39 € + 3 x 8,58 € + 2 x 8,84 € 227,19 €, celkom 2.229,96 €. Okrem trov obhajoby v súvislosti s neprávom vedeným trestným konaním proti jeho osobe musel vynaložiť aj ďalšie nemalé finančné prostriedky na cestu z miesta trvalého bydliska v Prahe na jednotlivé úkony a pojednávania do Košíc, pričom sa jednalo o nasledujúce výdavky: 19.10.2009 účasť na preštudovaní vyšetrovacieho spisu letenka Košice - Praha a späť 12.509 CZK 483,50 €, 20.09.2010 porada s obhajcom pred prvým hlavným pojednávaním letenka Košice - Praha a späť 12.394 CZK 501,25 €, 03.11.2010 účasť na hlavnom pojednávaní letenka Košice - Praha a späť 12.415 CZK pôvodne zakúpená na dátum 12. a 13. október 2010 502,98 € zmena dátumu odletu na žiadosť klienta z dôvodu zmeny termínu hlavného pojednávania 1.900 CZK 76,98 €, 16.02.2011 účasť na hlavnom pojednávaní letenka Košice - Praha a späť 11.702 CZK 482,60 €, ubytovanie v hoteli 63,00 €, taxík na letisko 10,00 €, 28.03.2011 účasť na hlavnom pojednávaní - bez prejednanja letenka Košice - Praha a späť 17.440 CZK 716,96 €, 13.06.2011 účasť na hlavnom pojednávaní - pojednávanie zrušené letenka Košice - Praha a späť 8.953 CZK 367,11 €, 05.09.2011 účasť na hlavnom pojednávaní letenka Košice - Praha a späť 14.821 CZK 611,96 € ubytovanie v hoteli 50,00 €, 15.02.2012 účasť na hlavnom pojednávaní letenka Košice - Praha a späť 14.640 CZK 572,30 €, ubytovanie v hoteli 63,00 €, taxík na letisko a na súd 18,90 €, 22.10.2012 účasť na hlavnom pojednávaní letenka Košice - Praha a späť 6.684 CZK + 350,46 € 618,56 €, 05.06.2013 porada s obhajcom letenka Košice - Praha a späť 16.078 CZK 624,32 €, 21.05.2014 účasť na hlavnom pojednávaní - pojednávanie zrušené letenka Košice - Praha a späť 5.495 CZK 200,33 €, ubytovanie v hoteli 54,50 €, 02.06.2014 účasť na hlavnom pojednávaní ubytovanie v hoteli 61,50 €, 27.09.2017 účasť na verejnom zasadnutí letenka Košice - Praha a späť 4.243 CZK 162,72 €, ubytovanie v hoteli 36,60 €, taxík na letisko 10,00 €, celkom 6.289,07 €. Ceny v CZK boli prepočítané na menu EUR podľa kurzu Národnej banky Slovenska ku dňu zakúpenia leteniek nasledujúcim spôsobom: dátum úkonu dátum nákupu konverzný kurz 19.10.2009 15.10.2009 EUR 1 = CZK 25,872 20.09.2010 07.09.2010 EUR 1 = CZK 24,726 03.11.2010 09.09.2010

EUR 1 = CZK 24,683 16.02.2011 29.01.2011 EUR 1 = CZK 24,248 28.03.2011 16.02.2011 EUR 1 = CZK 24,325 13.06.2011 13.05.2011 EUR 1 = CZK 24,388 05.09.2011 07.06.2011 EUR 1 = CZK 24,219 15.02.2012 12.01.2012 EUR 1 = CZK 25,581 22.10.2012 15.10.2012 EUR 1 = CZK 24,931 05.06.2013 03.06.2013 EUR 1 = CZK 25,753 21.05.2014 14.05.2014 EUR 1 = CZK 27,430 27.09.2017 14.07.2017 EUR 1 = CZK 26,075. Trestným stíhaním vedeným na základe nezákonného rozhodnutia bolo hlboko zasiahnuté do jeho ľudskej dôstojnosti, rodinného, súkromného a spoločenského života. Celé trestné stíhanie trvalo viac než 13 rokov, počas ktorých musel žiť s vedomím, že aj keď sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania, hrozí mu trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby 8 rokov. Nedôvodne vedené trestné stíhanie a najmä podanie obžaloby hlboko zasiahlo do jeho cti, keďže na neho prokurátor podal obžalobu pre údajné spáchanie sprenevery s výškou škody 27.675.000 Sk, ktorého sa podľa prokurátora mal dopustiť ako generálny riaditeľ spoločnosti ŠKODA PRAHA a.s., organizačná zložka Mochovce. Takto vedené trestné stíhanie vyvolalo u neho veľké psychické napätie, silný pocit krivdy, nespravodlivosti a úzkosti, či strachu z budúcnosti. Súčasne sa tým v podstatnej miere znížil aj jeho profesijný kredit a spoločenský status, keďže bol stíhaný za zločin sprenevery, ktorého sa mal podľa obžaloby dopustiť ako generálny riaditeľ poškodenej spoločnosti, čo bolo napokon v konaní pred súdom vyvrátené. V priebehu trestného stíhania tak došlo k zníženiu jeho vážnosti a spoločenského statusu, čo ho hlboko zasiahlo, keďže bol bezúhonnou osobou, viedol usporiadaný život a ako manažér bol uznávaný pre svoje schopnosti a spoľahlivosť. Trestné stíhanie sa tak negatívne prejavilo vo všetkých oblastiach života, no najmä v profesijnej oblasti, ktorá utrpela najviac, pričom tieto negatívne dôsledky nedokázali v plnej miere napraviť ani opakované oslobodzujúce rozhodnutia súdu. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zásah do jeho osobnostných práv nastal, naďalej v podstate pretrváva a zásah súvisel s trestným konaním voči jeho osobe. Trestné konanie vykonávala Slovenská republika prostredníctvom príslušných štátnych orgánov. Vzhľadom na okolnosti danej veci dospel k záveru, že len konštatovanie porušenia práva nemôže byť pre neho dostatočným zadosťučinením, a preto považuje za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie vo výške 3.000 €. Ani finančné zadosťučinenie v takejto výške nezodpovedá strate spoločenskej a najmä profesijnej vážnosti, ktorá utrpela najviac, avšak vzhľadom na doterajšiu rozhodovaciu prax súdov s prihliadnutím na výšku finančného zadosťučinenia priznaného iným osobám, ktoré boli nezákonne trestne stíhané, ju musí považovať za adekvátnu. Nepriznanie finančného zadosťučinenia by len prehĺbilo pocit krivdy a nespravodlivosti, ktorý v ňom vyvolalo trestné stíhanie. Náhradu vzniknutej škody vopred písomne predbežne prerokoval s príslušným orgánom t.j. Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky. Žiadosťou poškodeného o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 07.05.2019 žiadal náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím vo výške 11.746,22 €. Na žiadosť odpovedala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky písomnou odpoveďou zo dňa 26.08.2019, ktorá bola právnomu zástupcovi doručená dňa 02.09.2019, a v ktorej mu Generálna prokuratúra oznámila, že žiadosť považuje za nedôvodnú, pretože postup štátnych orgánov v mojej veci bol podľa názoru Generálnej prokuratúry SR správny a pri trestnom stíhaní nebolo vydané žiadne rozhodnutie, ktoré by bolo v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

2. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 25.11.2019 uviedla, že žalobca v žalobe nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, na základe ktorého by mu prináležal nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Poukázala na rozhodnutia ÚS SR sp. zn. II. ÚS 163/2013-50, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo XXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, U. súdu pre ľudské práva Z. proti Českej republike zo dňa 20.06.2013, Ústavného súdu Českej republiky, sp.zn. III. ÚS 165/2002, Okresného súdu Bratislava I zo dňa 15.10.2015 č.k. 8C 10/2013-154, Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.07.2015 č.k. 19C/181/2013-140 a Okresného súdu Košice II zo dňa 19.09.2016 pod č.k. 42C 412/2015-170. Absencia právnej úpravy tejto konštrukcie tzv. nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia v normatívnom texte nemá za následok medzeru v právnom poriadku Slovenskej republiky, ale je vyjadrením vôle normotvorcu takúto konštrukciu ani neuzákonit'. Vzhľadom k tomu neprináleží súdom vytvárať takúto konštrukciu v rámci ich rozhodovacej činnosti. Žalovaná ponecháva na súd, aby účelnosť a správnosť uplatnených trov obhajoby v trestnom konaní náležite posúdil prostredníctvom pripojenia súvisiacich trestných spisov, nakoľko nie je reálne bez príslušných spisových materiálov týkajúcich sa predmetného trestného konania preskúmať vierohodnosť a účelnosť vyúčtovaných trov konania, resp. overiť či jednotlivé úkony právnej služby zodpovedajú rozsahu tarifnej odmeny podľa ustanovení osobitného predpisu tak, ako to vyžaduje § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. V časti nároku na náhradu škody titulom trov obhajoby žalovaná taktiež uvádza, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal vznik škody, teda že uvedenú čiastku aj skutočne uhradil, a teda že došlo k úbytku jeho majetku. Čo sa týka požadovanej náhrady škody titulom výdavkov žalobcu súvisiacich s jeho účasťou na úkonoch trestného konania, podľa názoru žalovanej ani v tomto rozsahu

žalobca nepreukázal vznik škody na svojom majetku ako základný predpoklad pre zodpovednosť žalovanej. V rámci príloh k žalobe, ktoré boli žalovanej doručené, síce žalobca vo vysvetlivkách k jednotlivým písomným dôkazom uvádza, že k zakúpeniu leteniek prikladá aj výpisy z jeho bankových účtov, avšak okrem výpisu z účtu Českej sporiteľne za obdobie od 01.10.2010 - 31.10.2010 ohľadne úhrady sumy 1.900,- CZK za zmenu termínu cesty, nie je úhrada za uvedené cestovné a ubytovacie služby z finančných prostriedkov žalobcu nijako preukázaná, čím žalobca ničím nepodložil ním tvrdenú ujmu na svojom majetku. Žalobca v žalobe dostatočným spôsobom nezdôvodnil opodstatnenosť výšky požadovanej nemajetkovej ujmy a jej požadovanú výšku náležite nezdôvodnil. Žalovaná uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva a žalobu navrhuje ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť.

3. Žalobca v replike zo dňa 17.1.2020 uviedol, že k námietke žalovanej, že nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, poukazuje na rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 35/1991, či R 70/1994, analogicky tiež R 37/2013, či R 37/2014, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo15/2009, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo XXX/XXXX, ale tiež na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 25/2011. K oslobodeniu spod obžaloby nedošlo z dôvodov, že by si zaviniť vznesenie obvinenia sám, prípadne že by bol spod obžaloby oslobodený len preto, že za trestný čin nie je trestne zodpovedný, prípadne že by mu bola udelená milosť, či by bol trestný čin amnestovaný. Samotné uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné v čase, kedy došlo k jeho vydaniu, avšak rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je nielen to, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila, ale rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok tohto trestného stíhania - oslobodenie spod obžaloby. Žalovaná poukazuje na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013 z 13.11.2013, v ktorom (okrem iného) je konštatované, že uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré spĺňalo v čase svojho vydania všetky zákonné predpoklady, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné len preto, že v neskoršom štádiu trestného konania sa nepotvrdila pravdepodobnosť podozrenia zo spáchania trestného činu. Z čisto izolovaného hľadiska by sa citované konštatovanie ústavného súdu v označenom náleze mohlo javiť ako prelomové. Žalovanej však bolo viacerými súdmi opakovane a podrobne vysvetlené, prečo rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. II.ÚS 163/2013 z 13.11.2014 - zdôrazňované i v tomto konaní (avšak bez akejkoľvek reakcie na už vyslovenú argumentáciu iných súdov) - nie je prelomové z hľadiska vnímania uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného vo vzťahu k oslobodzujúcemu výsledku konania. Totiž, ak by malo rozhodnutie ústavného súdu smerovať k zásadnej revízii ustálenej judikatúry (predovšetkým Najvyššieho súdu SR), muselo by sa s ňou adekvátne vysporiadať; čo ale nebolo predmetom posúdenia v dotknutom konaní pred Ústavným súdom SR. Tento síce konštatoval, že dotknutá judikatúra Najvyššieho súdu SR neprešla testom ústavnosti, avšak takýto test nevykonal ani v rozoberanom náleze. Súvisiace úvahy ústavného súdu je tak potrebné vnímať predovšetkým v okolnostiach konkrétnej ním prejednáwanej veci. Zároveň predmetná úvaha predstavuje len „vedľajšiu“ úvahu ústavného súdu, keďže nález sp. zn. II. ÚS 163/2013 z 13.11.2013 sa venuje prioritne riešeniu otázky premlčania, resp. určenia začiatku plynutia premlčacích lehôt. Navyše nie je možné prehliadnuť, že samotným Ústavným súdom SR (v období časovo blízkom vydaniu rozoberaného nálezu) boli vydané rozhodnutia plne akceptujúce doterajšiu judikatúru všeobecných súdov (prioritne Najvyššieho súdu SR) - napr. I. ÚS 548/2012 z 7.12.2012, či II. ÚS 25/2011 z 24.3.2011. Zároveň, v podstate v aktuálnom rozhodnutí - nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 320/2016 z 7.7.2016 - je opakovane konštatované: „Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.“ Neadekvátnou je i argumentácia prípadom Z. proti Českej republike, ktorý prejednával Európsky súd pre ľudské práva ako sťažnosť č. 57404/08 a rozsudkom z 20.6.2013 rozhodol, že nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na pokojné užívanie majetku. Podstatné okolností predmetného prípadu boli totiž diametrálne odlišné od okolností súdnej veci a vyhodnotenie oslobodenia spod obžaloby sa vzťahovalo k peňažnej záruke a legitímnemu záujmu štátu na riadnom vedení trestného konania. predložený rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 10C/191/2014, bol na základe odvolania žalobcu uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 10Co/55/2017 zo dňa 25.01.2018 zrušený a medzičasom bol Okresným súdom Bratislava I vydaný dňa 04.02.2019 rozsudok, ktorým žalobe vyhovel. Rovnako žalovanou predložený rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 19C/71/2014-95 bol síce pôvodne odvolacím súdom potvrdený, avšak nálezom Ústavného súdu SR z 13.12.2016 sp.zn. I- ÚS 540/2016- 33 bolo toto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušené, pričom následne okresný súd žalobe vyhovel a Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa

03.10.2018 sp.zn. 6Co/204/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Rovnako nesúhlasí s ďalšou námietkou žalovanej, podľa ktorej nepreukázal, že mu škoda vo vyčíslenej výške skutočne vznikla. Obhajoba bola zabezpečovaná advokátmi, ktorí vo veci riadne vykonávali všetky uvedené úkony. Odmena, ktorú obhajcom zaplatil, bola dokonca vyššia než tá, ktorú si v tomto konaní uplatňuje, keďže si uplatňuje len nárok na zaplatenie odmeny do výšky, aká by obhajcovi pripadla, ak by sa dohodli na tarifnej odmene. Pre uspokojenie požiadaviek žalovanej a z dôvodu odstránenia prípadných pochybností súdu o skutočnom uhradení odmeny obhajcom, predkladá súdu vyúčtovanie JUDr. Krajníkovej spolu s potvrdením z banky, že JUDr. Krajníkovej a JUDr. Levkušovi skutočne zaplatil odmenu prevyšujúcu tarifnú odmenu za poskytovanie právnych služieb pri mojej obhajobe. K námietke žalovanej týkajúcej sa nepreukázania nároku na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch uvádza, že nárok na zaplatenie a požadovanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v dostatočnej miere odôvodnil. Nie je mu známe, aký spôsob určenia požadovanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy by žalovanú uspokojil, avšak už len zo samotnej podstaty tohto právneho inštitútu ako aj jeho názvu (nemajetková) je zrejmé, že sa k výške náhrady nemajetkovej ujmy nedá dospieť matematickým výpočtom na základe exaktných vstupných údajov. Takýmto postupom je možné dospieť k výške náhrady škody, avšak nie k výške náhrady nemajetkovej ujmy. Čo sa týka výhrad žalovanej uvedených v časti IV. jej vyjadrenia, tieto výhrady akceptuje, keďže k uvedeniu nesprávnej výšky požadovanej sumy došlo v dôsledku chyby v počítaní, kedy bol súčet režijných paušálov omylom započítaný dvakrát. Táto chyba sa nachádza len v petite žaloby. Z obsahu žaloby a z uplatnených nárokov vyplýva, že požadovaná výška náhrady trov obhajoby, náhrady ostatných trov konania a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je v skutočnosti len vo výške 11.519,03 € a nie vo výške 11.746,22 €.

4. Žalovaná v duplike zo dňa 4.2.2020 uviedla, že nie je pravdou, ako uvádza žalobca, že by žalovaná vo svojom vyjadrení popierala, že dané cesty v súvislosti s úkonmi trestného konania žalobca skutočne vykonal. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala na to, že predložené doklady o vykonaní týchto ciest ešte sami o sebe nepreukazujú, že náklady s tým súvisiace boli hradené z finančných prostriedkov žalobcu, a teda že v príčinnej súvislosti s trestným konaním došlo k reálnemu úbytku jeho majetku a teda ku vzniku škody na 2 jeho strane. Tieto pochybnosti žalovaná nadobudla jednak na základe výpisu z účtu Komerční banky, a.s. za obdobie od 08.05.-07.06.2013 predloženého žalobcom k jeho ostatnému vyjadreniu, z ktorého je zrejmé, že titulom služobnej cesty v Košiciach mu dňa 06.06.2013 z účtu spoločnosti H. C..R.. bola refundovaná taxi doprava v Košiciach v sume 20,- € ako aj diéta Slovensko vo výške 49,- €, pričom len deň pred uvedeným dátumom t.j. dňa 05.06.2013 sa žalobca nachádzal v Košiciach za účelom vykonania porady so svojim právnym zástupcom. Taktiež pri faktúre predloženej k žalobe za ubytovanie v hoteli V., X. J. R..K..S.. zo dňa 15.02.2020 je uvedený žalobcov výpočet celkovej sumy, pri ktorom je uvedené - odčítať 2,- € za pivo. Uvedené skutočnosti nasvedčujú tomu, že predmetné cesty do Košíc si žalobca u svojho zamestnávateľa mohol vykazovať ako služobné cesty, a teda náklady za ne by mu boli jeho zamestnávateľom preplácané.

5. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a oboznámením sa so žalobou a s vyjadreniami žalobcu, s vyjadreniami žalovanej a s ďalšími listinnými dôkazmi predloženými stranami a zistil nasledovný skutkový stav:

6. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že skutok sa mal stať v roku 1996. Prvý výsluch bol v roku 2004 a obžalovaný bol v roku 2010. V tejto dobe už nebolo možné zaistiť žiadne iné vierohodné dôkazy, pretože z hľadiska priebehu času, v podstate celá rada svedkov už nežila, aj tak zaistená dokumentácia jednoznačne preukázala, že sa trestného činu nedopustil a celá obžaloba bola vykonštruovaná v dôsledku nekompetencie vyšetrovacích orgánov. Nie je žiadna pochybnosť o tom, že bol na každom pojednávaní zastúpený právnikom. Náklady na advokáta boli podstatne vyššie ako si nárokuje. Čo sa týka cestovných nákladov, tie sú nespochybniteľným spôsobom zdokladované, aj keď asi z jednej polovice. Tieto náklady sú pravdivé a nespochybniteľné, zdokladované, letenky boli platené zo súkromného účtu a v Českej republike nebolo zvykom, aby zamestnávateľ platil svojmu zamestnancovi cestné náklady za súdne pojednávanie. Od 5. mesiaca roku 2011 je na dôchodku a robil pre celý rad firiem v zahraničí i v Česku na tzv. dohodu o vykonaní práce. Čo sa týka spoločnosti H. i u tej pracoval iba výnimočne na dohodu o vykonaní práce. Túto skutočnosť je schopná potvrdiť spoločnosť dopisom likvidátora, ktorým je on, že nikdy neplatila žiadnemu svojmu zamestnancovi cestovné náklady na súdne pojednávanie a firma, kde pracuje, bola zlikvidovaná v 12. mesiaci minulého roku. V dobe, keď bolo zahájené trestné stíhanie, musel absolvovať bezpečnostnú previerku na stupeň TAJNÉ v súvislosti s tým, že zastupoval Českú republiku - Riadiaci výbor medzinárodnej energetickej agentúry v Paríži, kde sa

rokovalo o záležitostiach utajovaných, resp. „v REŽIME TAJNÉ“ a on samozrejme ako trestne stíhaný v členskom štáte Európskej únie sa dohodol so svojim bývalým zamestnávateľom, čo bola Správa štátnych hmotných rezerv, že ukončí svoj pobyt v tejto organizácii, pretože by bolo samozrejme nezmyselné, aby niekto, kto zastupuje Českú republiku v Paríži u takejto agentúry, aby bol niekto takto trestne stíhaný na Slovensku. Čiže ta nemajetková ujma, ktorú utrpel bola mimoriadne veľká a to nehovorí teraz o finančnej ujme. Bol vystavený „trýzneniu“ tým, že bol neoprávnené bezdôvodne stíhaný, z dôvodu nekvalifikácie justičných orgánov v Košiciach. Suma 3.000,- eur za bezdôvodné trestné stíhanie je smiešna položka. Čo sa týka vecných nákladov na zastupovanie právnikmi, ktoré boli povinné, na každé pojednávanie dostal výzvu, že musí prísť, lebo keď sa nedostaví, bude platiť 50.000,- Sk. Čiže on poctivo chodil a podarilo sa mu zdokladovať tak asi 50% skutočne vynaložených cestovných nákladov a pobytov v Košiciach. Inak samozrejme celá záležitosť sa dotýkala nielen jeho, že mal ísť do väzenia na 10 možno 12 rokov. Inak toto sa dotýkalo citovo aj mojej manželky, ktorá 10 rokov žila v strachu. Nebol som väzobne stíhaný. Vec nebola medializovaná.

7. Z uznesenia vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, ČVS: KRP-50/OEK-KE-2004 zo dňa 28.10.2004 súd zistil, že voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie za trestný čin sprenevery spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 248 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb..

8. Z obžaloby Okresnej prokuratúry Košice II č. k. 3 Pv 1076/06 súd zistil, že na žalobcu bola podaná obžaloba pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb..

9. Z rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 29.09.2016, č. k. 4T 15/10 súd zistil, že žalobca ako obžalovaný sa podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku oslobodzuje spod obžaloby Okresného prokurátora Košice II, sp. zn. 3 Pv 1076/06, pre skutky právne kvalifikované ako za trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný.

10. Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.09.2017 č. k. 8To/77/2017 súd zistil, že Krajský súd v Košiciach zamietol odvolanie okresného prokurátora, čím sa stal oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Košice II č. k. 4T 15/10 zo dňa 29.09.2016 právoplatným.

11. Z listu právneho zástupcu žalobcu zo dňa 7.5.2019 označeného ako žiadosť predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody súd zistil, že žalobca požiadal žalovanú predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

12. Z listu žalovanej zo dňa 26.8.2019 súd zistil, že žiadosti žalobcu o náhradu škody nebolo vyhovené.

13. Súd právne vec posúdil nasledovne:

14. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

15. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

16. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

17. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

18. Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, t.j. ku dňu 28.10.2004, t.j. v znení účinnom do 31.12.2012 ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

19. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, t.j. ku dňu 28.10.2004 sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

20. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 1.1.2009 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

21. Podľa ustanovenia § 29b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje predpismi účinnými do 31. decembra 2008.

22. Podľa ustanovenia § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, t.j. ku dňu 28.10.2004, t.j. v znení účinnom do 31.12.2012 náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

23. Podľa ustanovenia § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

24. Podľa ustanovenia § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej len „Občiansky zákonník“) dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

25. Podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

26. Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu škody z titulu náhrady trov konania, ktoré žalobcovi ako poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania voči svojej osobe resp. spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, ČVS: KRP-50/OEK-KE-2004 zo dňa 28.10.2004, ktorým bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcovi, ktorý bol obvinený za trestný čin sprenevery spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 248 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v celkovej výške 11.519,03 eura s príslušenstvom, ktorý sa opiera o hmotnoprávne ustanovenia §§ 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu 28.10.2004.

27. Vo veci nebolo sporné, že voči žalobcovi bolo uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, ČVS: KRP-50/OEK-KE-2004 zo dňa 28.10.2004 vznesené obvinenie pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin sprenevery spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 248 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., že žalobca nebol stíhaný väzobne, že bol rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 29.09.2016, č. k. 4T 15/10 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.09.2017 č. k. 8To/77/2017 oslobodený spod obžaloby pre vyššie uvedený skutok z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný a že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (tak ako je uplatnený v tejto žalobe) bol vopred predbežne prerokovaný so žalovanou na základe písomnej žiadosti žalobcu ako poškodeného o predbežné prerokovanie nároku, pričom žalovaná uplatnenému nároku na náhradu škody nevyhovela. Trestné stíhanie žalobcu začalo dňa 28.10.2004 a skočilo dňa 27.09.2017. Žalobca bol a je bezúhonný.

28. Základnými predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v prípade nezákonného rozhodnutia sú existencia nezákonného rozhodnutia, vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

29. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle cit. ustanovenia § 6 ods. 1 prvá veta uvedeného zákona je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu objasňujúceho obsah právnej normy vo vzájomných súvislostiach s inými právnymi normami možno dospieť k záveru, že pokiaľ cit. ustanovenie § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je umiestnené vo štvrtjej časti označenej ako spoločné ustanovenia, prichádza do úvahy jeho praktické uplatnenie (teda zahrnutie trov konania, ktoré vznikli aj v konaní, v ktorom bola vec postúpená inému orgánu do náhrady škody) aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorej podmienky upravuje § 6 tohto zákona. Z hľadiska teleologického výkladu vychádzajúceho zo zmyslu a

účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4M Cdo 15/2009).

30. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby, prípadne zastavením trestného stíhania, je treba hľadať nie len v ustanovení čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 Ústavy, teda v princípoch materiálneho právneho štátu, ktorý musí niesť zodpovednosť za nezákonné konanie svojich orgánov, či za konanie, ktorým štátne orgány alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je isto povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, pokiaľ sa neskôr ukáže nie len ako nezákonný, ale tiež v prípade, keď je trestné konanie samo zastavené alebo, ak bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený. Ako už Ústavný súd ČR v minulosti judikoval, každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého je síce do okamžiku právnej moci meritórneho rozhodnutia potrebné pozeráť ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného konania je záťažou pre každého obvineného (nález sp. zn. I. ÚS 554/04, N 67/36 SbNU 707). Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým viac, pokiaľ sa jedná o obvinenie „nepravdivé“, čo je právoplatne potvrdené oslobodzujúcim rozsudkom súdu, podľa ktorého sa skutok, z ktorého bol jednotlivec obvinený a obžalovaný, nestal, prípadne nebol trestným činom. V náleze sp. zn. IV. ÚS 428/05 (N 185/43 SbNU 115) Ústavný súd ČR vychádza z presvedčenia, že samotné trestné stíhanie je spôsobilé vyvolať dokonca vznik nemateriálnej ujmy. Tým viac je štát povinný reparovať materiálnu škodu, ktorá v súvislosti s trestným stíhaním jednotlivca vznikla. Z hľadiska vyššie uvedeného nie je možné akceptovať názor, podľa ktorého je daná zodpovednosť štátu za škodu iba v prípade zrušenia uznesenia o zahájení trestného stíhania pre nezákonnosť, a nie aj v prípade zastavenia trestného stíhania či oslobodenia spod obžaloby. Takýto výklad je výkladom formalistickým, príliš reštriktívnym a ústavne nekonformným, pretože uprednostňuje formu vyslovenia „nezákonnosti“ trestného stíhania a neberie v úvahu, že z hľadiska vyššie uvedených zásahov do osobnej a súkromnej sféry jednotlivca sú tieto formy vyslovenia „nezákonnosti“ trestného stíhania celkom irelevantné (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. ÚS 642/2005).

31. Právne otázky povahy trestného stíhania z hľadiska zodpovednostných titulov vymedzených zák. č. 514/2003 Z. z. a spôsobu hodnotenia jeho zákonnosti boli donedávna predmetom odbornej diskusie, pluralita ktorej sa prejavila i v rôznych záveroch právnej praxe súdov. Hneď jedným dychom však treba povedať, že v súčasnosti je zrejme názorová disproporcija v neprospech názoru, ktorý v spore prezentovala žalovaná. V tejto súvislosti je potrebné zmieniť sa napríklad o rozhodnutiach NS SR z 30. marca 2011 sp. zn. 3 Cdo/194/2010, z 30. januára 2011 sp. zn. 4 Cdo/54/2011, z 12. decembra 2012 sp. zn. 7 Cdo 145/2011, z 19. júna 2013 sp. zn. 7 Cdo 87/2012 a z 19. februára 2014 sp. zn. 7 M Cdo 27/2012. Tieto rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch, ktoré dá sa povedať boli už definitívne v právnej praxi doktrínálne ustálené ÚS SR v jeho rozhodnutí zo 7. júla 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016, v ktorom tento mimo iného tiež konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené

obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“ (por. tiež uznesenie NS SR č. 4M Cdo 15/2009). Právny názor, z ktorého pri posudzovaní tejto otázky vychádza súd, plne zodpovedá týmto záverom ÚS SR i NS SR. K argumentácii žalovanej poukazujúcej na súlad procesného postupu a rozhodnutia vyšetrovateľa s Trestným poriadkom, súd odkazuje na výstižné závery Ústavného súdu Českej republiky, prezentované v jeho náleze sp. zn. I. US554/04 zo dňa 31. marca 2005, v zmysle ktorých „...je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ukážu ich predpoklady neskôr ako mylné a nesprávne. Ak má byť jednotlivec povinný sa takýmto úkonom vôbec podrobiť, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený. Nie je pritom rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie potvrdilo“ (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11Co/182/2019 z 27. novembra 2019).

32. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že vynesenie oslobodzujúceho rozsudku z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, čo je základná podmienka pre uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, tak ako to vyplýva z dikcie ust. § 6 ods.1 citovaného zákona.

33. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti. V preskúmvanej veci žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzuje z vyššie uvedeného uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 28.10.2004, ktoré neúspešne napadol sťažnosťou. Toto uznesenie považoval za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené; spáchanie skutku, z ktorého bol obvinený, nebolo preukázané, preto bol spod obžaloby oslobodený. Toto uznesenie nebolo pre nezákonnosť zrušené podľa § 4 ods.1 citovaného zákona. Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že oslobodenie spod obžaloby má hľadiska ust. § 6 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Súd navyše dodáva, že pri posudzovaní uvedenej otázky treba vziať do úvahy, že po oslobodení spod obžaloby neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to už bezpredmetné. Záporná odpoveď na položenú otázku by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v citovanom zákone. Tá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe, bola odčinená. Záporná odpoveď by viedla k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie, by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na nevinnú. Vyššie uvedený výklad predstavuje už ustálenú súdnu judikatúru a súdnu prax. Skutočnosť, že nedošlo (resp. objektívne nemohlo dôjsť) k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok celého trestného stíhania. Súd konštatuje, že v danom prípade je splnená prvá základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu.

34. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu škody z titulu náhrady trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, z faktúr zo dňa 11.10.2010 a zo dňa 19.2.2011 advokátskej kancelárie JUDr. Adriana Krajníková a z výpisu z účtu žalobcu na č.i. 150 zo dňa 7.6.2013 a na č.i. 151 zo dňa 31.3.2011, má súd za preukázané, že žalobca zaplatil advokátom za zastupovanie v predmetnom trestnom konaní trovy právneho zastúpenia vo výške 6.992,- eur, pričom v konaní si v tejto časti uplatňuje náhradu nárok na náhradu škody vo výške 2.229,96 eura, ktorá suma zodpovedá vynaloženým nákladom na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu v predmetnom trestnom konaní v rozsahu tarifnej odmeny.

35. Súd uvádza, že pre účely náhrady škody za zodpovednosť štátu treba za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. apríla 2016, sp. zn. 6 Cdo 402/2015).

36. Najvyšší súd dospel k záveru, že z hľadiska rozsahu náhrady škody, treba primerane použiť aj všeobecné zásady charakteristické pre právnu úpravu týkajúcu sa trov konania (napriek tomu, že trovy konania upravujú procesné predpisy povahy verejnoprávnej a právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu má základ v hmotnoprávnej úprave súkromnej povahy). Ide predovšetkým o zásadu, podľa ktorej každý účastník platí trovy konania, ktoré vznikajú jemu osobne a trovy svojho zástupcu. Táto zásada sa v trestnom konaní prejavuje v tom, že obvinený znáša vlastné trovy a výdavky spojené so zvolením obhajcu, včítane odmeny dohodnutej medzi ním a advokátom (§ 553 ods. 1 Trestného poriadku). V súvislosti s náhradou trov konania ide o zásadu, že sa priznáva len náhrada trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Z uvedeného pravidla vyplýva, že sa uhrádzajú len účelne, či dôvodne vynaložené náklady v konaní, a teda nie všetky náklady, ktoré účastník v konaní vynaložil; pritom záleží na účastníkovi samotnom, aké finančné prostriedky na svoju obranu v súdnom konaní vynaloží. V súvislosti s odmenou za zastupovanie advokátom platí, že aj v prípade, ak sa klient s advokátom dohodne na zmluvnej odmene, pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene (§ 18 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). V súlade s uvedenými zásadami niet dôvodu, aby štát uhradil poškodenému v tomto špecifickom prípade náhradu škody všetky náklady, ktoré vynaložil v trestnom konaní na svoju obhajobu. Obsah základného práva obvineného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom konaní spočívajúci v možnosti zvoliť si obhajcu, nemôže byť z hľadiska rozsahu nároku na náhradu škody proti štátu neobmedzený. Bolo by popretím základných predpokladov pre náhradu škody, aby štát hradil aj náklady spojené so zastúpením, ktoré boli poškodeným vynaložené bezúčelne. Treba preto uplatniť obmedzenie v tom zmysle, že pre účely náhrady škody sa musí jednať o náklady na obhajobu vynaložené účelne. Prijatý záver však žiadnym spôsobom neobmedzuje právo obvineného zvoliť si pre svoju obhajobu v trestnom konaní obhajcu, ale sa iba limituje právo poškodeného na náhradu účelne vynaložených nákladov v konaní. Túto požiadavku treba považovať za legitímnu, lebo niet dôvodu pre to, aby ktokoľvek hradil náklady na odstránenie vadného stavu (v tomto prípade zrušenie nezákonného rozhodnutia), ktoré neboli vynaložené dôvodne. Účelnosť vynaložených nákladov na trovy obhajoby znamená aj to, že štát nie je povinný znášať náklady v podobe neprimerane dohodnutých zmluvných odmien medzi advokátom a poškodeným, ktoré niekoľko násobne prevyšujú odmenu mimozmluvnú (tak je tomu aj v predmetnej veci). Východiskom, čo treba považovať za účelne vynaložené náklady na trovy obhajoby, môže byť už zmienené pravidlo, podľa ktorého pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene. Niet dôvodu, aby sa toto pravidlo neuplatnilo aj pri určení rozsahu náhrady škody spočívajúcej v trovách obhajoby, ktorá náhrada sa priznáva proti štátu, keďže jeho použitím sa objektívne vyjadruje odmena za zastupovanie, ak zástupcom je advokát. Tarifná odmena advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní sa totiž stanovuje podľa toho, či ide o obhajobu v trestnom konaní alebo o zastupovanie v konaní o priestupkoch, a podľa počtu úkonov právnej pomoci (služby) odstupňovaných podľa hornej hranice trestnej sadzby. Ide o kritériá, ktoré sú jasne určené, ktoré sú merateľné a predvídateľné. Určenie rozsahu náhrady škody podľa uvedených kritérií nepochybne prispieva aj k právnej istote účastníkov tohto právneho vzťahu. Pre účely náhrady škody treba preto za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že nijako nespochybňuje právo advokáta a jeho klienta dohodnúť v zmluve o poskytnutí právnych služieb zmluvnú odmenu, ktorá môže byť vyššia, než je tarifná odmena. Tu sa iba zohľadňuje, že štát nemusí úhradu zvýšených nákladov vynaložených poškodeným znášať. Napokon treba poznamenať, že ani výška paušálnej odmeny nie je v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. neobmedzená, ale ju je možné určiť s prihliadnutím na predpokladanú vecnú a časovú náročnosť práce a na základnú sadzbu hodinovej odmeny. So zreteľom na vyššie uvedené súd dospel k právnomu názoru, podľa ktorého pre účely náhrady škody spočívajúcej v nákladoch vynaložených poškodeným (obvineným) na obhajobu v trestnom konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z., treba skutočnú škodu interpretovať v zmysle účelne vynaložených nákladov, za ktoré treba považovať náklady vo výške odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní určenej podľa ustanovení zvláštného právneho predpisu o tarifnej odmene. Na podporu tohto právneho názoru treba uviesť, že súčasné znenie zákona č. 514/2003 Z. z. stanovuje, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania vzniknutých poškodenému v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a že účelne vynaložené hotové výdavky a

odmena za zastupovanie sa určia ako tarifná odmena advokáta (pozri aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 543/2016-29, podľa ktorého názoru /ústavného súdu/ nemožno povinnosť náhrady trov obhajoby vyplývajúcej zo zmluvných dojednaní medzi obhajcom a jeho klientom prenášať na štát, ktorý sice za vzniknutú škodu zodpovedá, súčasne však výber obhajcu zvoleného sťažovateľom ani výšku dojednanej odmeny nemohol ovplyvniť).

37. Z obsahu trestného spisu Okresného súdu Košice II sp.zn. 4T/15/2010 a vyšetrovacieho spisu č. ČVS:KRP-50/OEK-KE-2004 má súd za preukázané, že žalobcovi ako poškodenému vznikli v trestnom konaní vedenom vyšetrovateľom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, ČVS: KRP-50/OEK-KE-2004 zo dňa 28.10.2004 ako aj v trestnom konaní pred súdom trovy konania pozostávajúce z nasledovných úkonov právnej služby, ktoré mu boli poskytnuté advokátmi JUDr. Adrianou Krajníkovou a JUDr. Jozefom Levkušom v tomto trestnom konaní, 16.10.2009 účasť pri výsluchu svedka A.. K. Z. 86,93 €, 19.10.2009 preštudovanie vyšetrovacieho spisu 86,93 €, 06.09.2010 predbežné prejednanie obžaloby v čase od 13:15 hod. do 13:40 hod. 45,09 €, 20.09.2010 ďalšia porada s klientom 30,06 €, 11.10.2010 vyjadrenie k obžalobe 90,17 €, 03.11.2010 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 13:15 hod. do 14:50 hod. 90,17 €, 04.11.2010 návrh na vykonanie dôkazu 45,09 € 11.02.2011 písomné podanie na súd vo veci samej 92,63 €, 16.02.2011 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 09:00 hod. do 11:40 hod. 185,26 €, 28.03.2011 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 09:00 hod. do 10:00 hod. 92,63 €, 05.09.2011 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanie 23,16 €, 10.11.2011 návrh na vykonanie dôkazu 46,32 €, 15.02.2012 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 10:00 hod. do 11:00 hod. 95,37 €, 19.10.2012 vyjadrenie k vykonanému dokazovaniu 95,37 €, 22.10.2012 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 13:15 hod. do 14:30 hod. 95,37 €, 05.06.2013 ďalšia porada s klientom 32,54 €, 02.06.2014 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 10:00 hod. do 11:30 hod. 90,17 €, 20.08.2014 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 13:15 hod. do 14:00 hod. 90,17 €, 29.10.2014 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 08:45 hod. do 09:00 hod. 90,17 €, 18.02.2015 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanie 23,16 €, 15.04.2015 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanie 23,16 €, 07.09.2015 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanie 23,16 €, 04.11.2015 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanie 23,16 €, 07.12.2015 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanie 23,16 € 23.06.2016 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanie 23,84 €, 22.09.2016 obhajoba na hlavnom pojednávaní - bez prejednanie 23,84 €, 29.09.2016 obhajoba na hlavnom pojednávaní v čase od 09:30 hod. do 10:00 hod. 95,37 €, 28.02.2017 vyjadrenie k odvolaniu 97,62 € a 27.09.2017 obhajoba na verejnom zasadnutí v čase od 09:15 hod. do 10:00 hod. 97,62 €, následne režijný paušál 2 x 6,95 € + 5 x 7,21 € + 5 x 7,41 € + 3 x 7,63 € + 7,81 € + 3 x 8,04 € + 5 x 8,39 € + 3 x 8,58 € + 2 x 8,84 €, t.j. spolu režijný paušál 227,19 eura, teda celková tarifná odmena za obhajobu v predmetnom trestnom konaní tak predstavovala sumu 2.184,88 eura.

38. Súd v tejto časti prihliadol na námietku žalovanej, ktorá na pojednávaní dňa 17.9.2020 namietala výšku náhrady škody za predbežné prejednanie obžaloby dňa 6.9.2010, ktorú si uplatnil žalobca vo výške 90,17 eura, keďže podľa § 14 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. je za takýto úkon právnej služby odmena vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny, t.j. 45,09 eura. Súd však neprihliadol na námietky týkajúce sa úkonov ďalšej porady s klientom z 20.9.2010 a 5.6.2013, ktorých vykonanie žalobca súdu preukázal listinnými dôkazmi na č.l. 193.

39. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu škody z titulu náhrady cestovného a ubytovacie náklady, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, tieto si žalobca uplatňuje vo výške 6.289,07 eura.

40. Právo na obhajobu je považované za najzákladnejšie právo obvineného v trestnom konaní. Právna teória ním rozumie súhrn práv obvineného, proti ktorému bolo vznesené obvinenie, na realizáciu obhajoby. Ústava SR, ako najvyšší zákon štátu vo svojom čl. 50 stavia na roveň realizáciu tohto práva osobne alebo prostredníctvom obhajcu. Právo osobnej obhajoby môže obvinený v zmysle ust. § 213 Trestného poriadku realizovať tiež osobnou účasťou na úkonoch prípravného konania. V tejto súvislosti je potrebné mať na zreteli tiež, že Čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd explicitne upravuje právo obvineného vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe. Z toho podľa súdu vyplýva, že žalobca osobnou prítomnosťou na výsluchoch svedkov, ktoré nesporne mohli prispieť k priaznivému výsledku trestného stíhania, realizoval svoje právo na obhajobu a výdavky s tým spojené je potrebné považovať za účelne vynaložené trovy konania v zmysle ust. § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z..

41. Podľa ustanovenia § 72 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy k hotovým výdavkom osoby zúčastnenej na konaní patria účelne vynaložené náklady, najmä cestovné, stravné a preukázané výdavky na ubytovanie.

42. Podľa ustanovenia § 73 ods. 1 až 3 cit. vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z.z. (1) nárok na cestovné má osoba zúčastnená na konaní, ktorá nemá trvalý alebo prechodný pobyt alebo nepracuje v mieste, kde sa konanie uskutočňuje, alebo je predvolaná z miesta, kde sa dočasne zdržuje. (2) Osobe zúčastnenej na konaní sa hradia skutočné, účelné a hospodárne vynaložené výdavky cestovného verejným hromadným dopravným prostriedkom. Ak použila osoba zúčastnená na konaní vlastné motorové vozidlo, hradí sa jej cestovné ako pri ceste hromadným dopravným prostriedkom okrem prípadov podľa § 74. (3) Nárok na cestovné má aj osoba zúčastnená na konaní, ktorá býva alebo pracuje v mieste, kde sa konanie uskutočňuje, ak použila miestny verejný hromadný dopravný prostriedok.

43. Z vykonaného dokazovania a to zo spisu Okresného súdu Košice II sp.zn. 4T/15/2010 a z vyšetrovacieho spisu č. ČVS:KRP-50/0EK-KE-2004 má súd za preukázané, že žalobca sa bezpochyby procesných úkonov, za ktoré požadoval náhradu, zúčastnil, a teda sa musel na miesto ich vykonania z miesta bydliska dopraviť. Výšku žalobcom uplatnených cestovných nákladov za použitie prostriedkov leteckej dopravy, však možno považovať v porovnaní s cestovným za použitie prostriedkov hromadnej dopravy (vlak resp. autobus), za neprimerané.

44. Tak ako súd uviedol vyššie, uhrádzajú sa len účelne, či dôvodne vynaložené náklady v konaní, a teda nie všetky náklady, ktoré účastník v konaní vynaložil; pritom záleží na účastníkovi samotnom, aké finančné prostriedky na svoju obranu v súdnom konaní vynaloží. Účelnosť vynaložených cestovných nákladov znamená aj to, že štát nie je povinný znášať náklady v podobe neprimerane zvoleného prostriedku dopravy, ktoré niekoľkonásobne prevyšuje cestovné za použitie prostriedkov hromadnej dopravy akým je vlak resp. autobus (tak je tomu aj v predmetnej veci; v čase vyhlásenia rozsudku sa cestovné na trase Košice - Praha hl. n. pohybovalo od 18 €, pričom žalobca požadoval náhradu cestovného napr. za letenky k 19. 0.2009 vo výške 483,50 eura). Východiskom, čo treba považovať za účelne vynaložené cestovné náklady, môže byť už zmienené pravidlo, podľa ktorého osobe zúčastnenej na konaní sa hradia skutočné, účelné a hospodárne vynaložené výdavky cestovného verejným hromadným dopravným prostriedkom. Z týchto dôvodov súd žalobcovi nepriznal náhradu cestovného za úkon účasť na preštudovaní vyšetrovacieho spisu letenka Košice - Praha a späť 12.509 CZK 483,50 € dňa 19.10.2009, 20.09.2010 porada s obhajcom pred prvým hlavným pojednávaním letenka Košice - Praha a späť 12.394 CZK 501,25 €, 03.11.2010 účasť na hlavnom pojednávaní letenka Košice - Praha a späť 12.415 CZK pôvodne zakúpená na dátum 12. a 13. október 2010 502,98 € zmena dátumu odletu na žiadosť klienta z dôvodu zmeny termínu hlavného pojednávania 1.900 CZK 76,98 €, 16.02.2011 účasť na hlavnom pojednávaní letenka Košice - Praha a späť 11.702 CZK 482,60 €, 28.03.2011 účasť na hlavnom pojednávaní - bez prejednávania letenka Košice - Praha a späť 17.440 CZK 716,96 €, 13.06.2011 účasť na hlavnom pojednávaní - pojednávanie zrušené letenka Košice - Praha a späť 8.953 CZK 367,11 €, 05.09.2011 účasť na hlavnom pojednávaní letenka Košice - Praha a späť 14.821 CZK 611,96 €, 15.02.2012 účasť na hlavnom pojednávaní letenka Košice - Praha a späť 14.640 CZK 572,30 €, 22.10.2012 účasť na hlavnom pojednávaní letenka Košice - Praha a späť 6.684 CZK + 350,46 € 618,56 €, 05.06.2013 porada s obhajcom letenka Košice - Praha a späť 16.078 CZK 624,32 €, 21.05.2014 účasť na hlavnom pojednávaní - pojednávanie zrušené letenka Košice - Praha a späť 5.495 CZK 200,33 €, 27.09.2017 účasť na verejnom zasadnutí letenka Košice - Praha a späť 4.243 CZK 162,72 €, t.j. celkovo nepriznal žalobcovi sumu 5.924,97 eura. V tejto časti súd žalobu zamietol.

45. V tejto súvislosti však súd považoval za primerané ubytovacie náklady žalobcu za ubytovanie v hoteli 63,00 € dňa 16.2.2011 - potvrdenie (faktúra) na č.l. 37, taxík na letisko 10,00 € - potvrdenie (faktúra) na č.l. 37 (z dôvodu problematickej verejnej hromadnej dopravy z letiska, ktoré sa nachádza na okraji mesta), 05.09.2011 účasť na hlavnom pojednávaní - ubytovanie v hoteli 50,00 € - potvrdenie na č.l. 42, 15.02.2012 účasť na hlavnom pojednávaní ubytovanie v hoteli 63,00 € - potvrdenie na č.l. 56, taxík na letisko 15,50 €, 21.05.2014 účasť na hlavnom pojednávaní - pojednávanie zrušené ubytovanie v hoteli 54,50 € - potvrdenie na č.l. 45, 02.06.2014 účasť na hlavnom pojednávaní ubytovanie v hoteli 61,50 € - potvrdenie na č.l. 46, 27.09.2017 účasť na verejnom zasadnutí ubytovanie v hoteli 36,60 €, taxík na

letisko 10,00 € - potvrdenie na čl. 48, t.j. súd žalobcovi priznal celkom sumu 364,10 eura. V prevyšujúcej časti (bod 44. odôvodnenia) žalobu zamietol.

46. Súd nepriznal žalobcovi náhradu cestovného vo výške 3,40 eura za využitie dopravy taxislužbou z Hotela Teledom na V. N. Y. F. na súd na Štúrovej ulici v Košiciach, ktorý (hotel) je v pešej dostupnosti na súd v trvaní 6 minút (400m) a to z dôvodu neúčelnosti a nehospodárnosti týchto nákladov.

47. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania voči svojej osobe v celkovej výške 3.000,- eur, súd pri určovaní rozsahu náhrady škody a to nároku na úhradu nemajetkovej ujmy žalobcu vzniknutej v dôsledku nezákonného rozhodnutia postupoval podľa ustanovenia § 17 ods. 1 a 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia, t.j. ku dňu 28.10.2004, ktorý nadväzuje na všeobecnú občianskoprávnú úpravu zakotvenú v zákone č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších právnych predpisov, v zmysle ktorej v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú poškodenému subjektu, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch. Pokiaľ však je možné dosiahnuť náhradu nemajetkovej ujmy iným spôsobom ako už spomínanou peňažnou náhradou, právna úprava dáva prednosť práve tejto inej forme náhrady. Zmysel právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu má spočívať v tom, aby každá škoda spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu, bola primerane odčinená. Ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá nárok poškodeného na náhradu nemajetkovej ujmy a to bez ohľadu na to, či zároveň vznikla škoda (skutočná škoda či ušlý zisk). Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného (nie je spojená so znížením majetkového stavu, či jeho nezvýšením, hoci bolo predpokladané) a vedľa nepriaznivých dôsledkov vyvolaných neprimeranou dĺžkou súdneho konania, môže zahŕňať aj iné negatívne dopady nesprávneho úradného postupu, či nezákonného rozhodnutia, najmä do osobnostnej integrity poškodeného. Peňažná kompenzácia je v zákone označená za spôsob subsidiárneho odškodnenia, ktoré nastupuje vtedy, ak nie je možné vzniknutú nemajetkovú ujmu nahradiť inak, t.j. kedy dostačujúcim prostriedkom nápravy by nebolo len obyčajné konštatovanie porušenia práva.

48. V zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. sa poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uhrádza za súčasného splnenia dvoch podmienok a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak, že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod.. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy s účinnosťou od 1.1.2009 vymedzil demonštratívnym výpočtom v ust. § 17 ods. 3 okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadať a v ust. § 17 ods. 4 dokonca stanovila spodnú hranicu výšky nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody, o treste, o ochrannom opatrení a o väzbe.

49. Citované ustanovenie § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. je normou s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil okolnosti významné pre určenie výšky náhrady. Úvaha súdu v tomto smere musí byť odôvodnená a musí mať svoj základ v zistenom skutkovom stave. V danom prípade aj keď v čase zásahu do osobnostných práv žalobcu horná hranica náhrady nemajetkovej ujmy nebola určená, ale bola ponechaná na voľnom uvážení súdu, určenie výšky nemajetkovej ujmy úvahou súdu nie je neobmedzené, pretože súd je povinný pri úvahe o primeranosti výšky finančného odškodnenia povinný vychádzať z úplne zisteného skutkového stavu a opierať sa o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská a kritériá, ktoré podľa úsudku súdu indikujú rozsah spôsobenej nemajetkovej ujmy. Tými sú v prípadoch trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, najmä povaha trestnej veci, t.j. závažnosť trestného činu kladeného osobe poškodenej za vinu, lebo tá spravidla priamo úmerne zvyšuje intenzitu, s akou osoba poškodená konkrétne trestné konanie proti nej vedené negatívne vníma a ktorá súvisí i s hrozbou trestného postihu a spoločenského odsúdenia, dĺžka trestného konania, závažnosť nemajetkovej ujmy a overené konkrétne skutkové okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, dopady nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného, nepriaznivosť ich vplyvu na povest' poškodeného, jeho doterajší

spôsob života a podobne. Tieto všeobecne (vopred dané) kritériá, ku ktorým sa prihlíada pri stanovení toho, čo možno v individuálnom prípade považovať za adekvátne zadosťučinenie, súd pri stanovení formy či výšky zadosťučinenia musí konkretizovať, a to na podklade vykonaným dokazovaním zistených skutočností, z ktorých vychádzal pri ich kvantitatívnom posúdení a stanovení výšky odškodnenia nemajetkovej ujmy s ohľadom na špecifické okolnosti konkrétneho prípadu a tak, aby bola primeraná a aby mohla splniť úlohu reparačnú, nielen symbolickú.

50. Súd má za to, že každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého je síce do okamžiku právnej moci meritórneho rozhodnutia potrebné pozeráť ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného konania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti a rovnako ako porušenie práva na osobnú slobodu garantovaného článkom 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je spôsobilé obmedziť či porušiť právo jednotlivca na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti osobnej cti a dobrej povesti tak, ako je garantované v čl. 10 Listiny, a to tým viac, pokiaľ sa jedná o obvinenie nepravdivé. Samotné trestné stíhanie je spôsobilé vyvolať dokonca vznik nemateriálnej ujmy. Tým viac je štát povinný reparovať materiálnu škodu, ktorá v súvislosti s trestným stíhaním jednotlivca vznikla.

51. Ľudská dôstojnosť predstavuje najvyššiu hodnotu v základoch celého právneho systému i ústavného poriadku a je možné ju preto považovať za konečný účel právneho poriadku. Tým sa stáva objektívnou ústavnou kategóriou a pôsobí vo vzťahu k ostatným inak nehierarchicky usporiadaným základným právam ako hodnota nadradená a s ohľadom na to je potrebné akýkoľvek zásah či zníženie ľudskej dôstojnosti vnímať ako zásah veľmi závažný a teda, ťažko reparaovateľný. Ľudská dôstojnosť je totiž hodnotou horizontálne neporovnateľnou s ostatnými ústavnými hodnotami či spoločenskými normami, je úplne nenahraditeľná iným statkom a tým menej hodnotou vyčísliteľnou v peniazoch.

52. Trestné stíhanie žalobcu trvalo takmer 13 rokov. V demokratickom a právnom štáte nemôže nastať situácia, kedy sa voči určitej osobe vedie takmer 13 rokov trestné stíhanie (aj v konaní pred súdom), kedy je takáto osoba vystavená neustálym procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní (ako osoba podozrivá, obvinená a následne obžalovaná z trestného činu), toto sa skončí oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že skutok sa nestal, že osoba skutok nespáchala, prípadne, že skutok nebol trestným činom, pričom takejto osobe, napriek tomu, že bola po celú uvedenú dobu vystavená stresu, úzkosti a frustrácii, nebude priznané odškodnenie nemajetkovej ujmy.

53. Primárnou funkciou náhrady nemajetkovej ujmy je funkcia satisfakčná, čo znamená primerané, s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu optimálne a tým účinné vyváženie a zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu. Vzhľadom na to, že nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom zmysle slova ani nedá odškodniť a jej rozsah nie je možné ani exaktne kvantifikovať a vyčísliť, namiesto nej je možné len poskytnutie zadosťučinenia.

54. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie.

55. Kritériá, na ktoré má súd prihlíadať pri určení výšky peňažnej náhrady boli ustanovené s účinnosťou od 1.1.2009 v § 17 ods. 3 cit. zákona. Ide o normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil okolnosti významné pre určenie výšky náhrady. Prihlíadať má najmä na dopad nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného nepriaznivosť jeho vplyvu na povesť poškodeného, jeho doterajší spôsob života a podobne. Výpočet je demonštratívny a nevylučuje, aby sa prihládlo aj na iné okolnosti, pokiaľ budú považované za porovnateľne závažné. Je potrebné brať do úvahy aj závažnosť sporu pre účastníka samotného, či išlo o záležitosti osobného stavu alebo rodinnoprávne, prípadne pracovnoprávne.

56. Z vykonaného dokazovania a to z výpovede žalobcu nepochybne vyplynulo, že samotné trestné stíhanie negatívne ovplyvnilo osobný, pracovný, spoločenský a rodinný život žalobcu, ako aj jeho najbližších rodinných príslušníkov teda v dôsledku trestného stíhania došlo k negatívnemu zásahu do

osobnostných práv žalobcu na ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti. Je nepochybné, že z dôvodu začatia trestného stíhania resp. v priamej súvislosti s ním sa žalobcovi zmenil spoločenský a pracovný život.

57. Moderná európska judikatúra povinnosť dokazovať nemajetkovú ujmu už nevyžaduje a pomaly ale isto ju opúšťa aj naša judikatúra (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo 137/2008), lebo trendom sa stáva skutočnosť, že nemajetková ujma vzniknutá už samotným porušením, resp. zásahom do oblasti práv a slobôd každého človeka. Preto nie je potrebné demonštrovať, že takýto zásah so sebou niesol aj ujmu, ktorá sa prejavila navonok vo vzťahu k tretím osobám, príležitostiam, očakávaniam, resp. narušila dôstojnosť človeka v očiach iných. Takýto prístup označuje Európsky súd pre ľudské práva za príliš formalistický (porov.: rozhodnutie ESLP vo veci Danev c. Bulharsko z 2.9.2010, sťažnosť číslo 9 411/05, § 5).

58. Súd však aj v tejto časti vykonal dokazovanie, pričom má z výpovedí žalobcu za preukázané, že k zásahu do práv žalobcu hlavne v jeho spoločenskom, pracovnom a rodinnom živote. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na dobu trestného stíhania takmer 13 rokov, kedy sa musel (uvedené nie je potrebné osobitne dokazovať) žalobca zúčastňovať na úkonoch v prípravnom konaní, výsluchoch pred vyšetrovateľom, neskôr na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom, ktoré spolu s hrozbou vysokého trestu nepochybné negatívne pôsobili na jeho psychický stav. Za trestný čin sprenevery v odseku 4 hrozí trest odňatia slobody v trvaní od 2 do 8 rokov.

59. Čo sa týka profesijnej oblasti, súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca v čase začatia trestného stíhania pracoval v súkromnej sfére.

60. Pokiaľ ide o skutočnosť, že predmetná trestná vec bola medializovaná, žalobca v tomto smere neprodukoval žiadne dôkazy.

61. Súd opakuje a dopĺňa, že pokiaľ ide o kritéria náhrady, vzhľadom k právnej úprave, ktorá pri rozhodovaní o výške relutárnej náhrady neposkytuje súdom presné vodítka pre jej vyčíslenie, je potrebné prihliadať k judikatúrou ustáleným kritériám pre jej určenie. Ide o kritéria, ktoré možno posudzovať ako na strane poškodeného tak na strane škodcu (zodpovednej osoby).

62. Okolnosti na strane osoby zodpovednej (pôvodca zásahu), sú napr. jeho postoj (ľútosť, náhrada škody, ospravedlnenie a i.). Je úplne zreteľné, že postoj tejto osoby môže podstatným spôsobom ovplyvniť vnímanie ujmy poškodeným; ústretové správanie, ospravedlnenie, či prejavená ľútosť škodcu, môže zmierniť dopady nemajetkovej ujmy, naopak jeho ľahostajnosť, arogancia ju môže ešte prehĺbiť. Je nutné prihliadať aj na jeho majetkové pomery tak, aby bola daná možnosť reálneho uspokojenia priznaných nárokov [k zoznamu kritérií a ďalším okolnostiam vo vzťahu k tomuto druhu odškodneniu podrobnejšie najmä Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občiansky zákonník. Komentár. Zväzok VI. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 1117-1120 (komentár k § 2959 P. Vojtek) a k doktríne odškodnenie duševných útrap bližšie Hulmák, M. a kol. Občiansky zákonník VI. Závazkové právo. Osobitná časť (k § 2055-3014). Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1717-1723 (komentár k § 2959 P. Bezouška)].

63. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dôležitým aspektom to, aby jej výška odrážala všeobecne zdieľané predstavy o spravodlivosti. Ústavný súd Českej republiky konštatuje, že pri určení výšky sumy relutárnej náhrady je nutné použiť princíp proporcionality tiež tým spôsobom, že všeobecné súdy porovnávajú sumy tejto náhrady prisúdené v iných prípadoch, a to nielen v obdobných, ale aj v ďalších, v ktorých išlo o zásah do iných osobnostných práv, a to najmä do práva na ľudskú dôstojnosť. Inými slovami spôsobom, ako možno dosiahnuť relatívne spravodlivého vyčíslenie výšky relutárnej náhrady, je zohľadnenie súm priznaných v iných porovnateľných konaniach (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2844/2014 zo dňa 22.12.2015).

64. Žalovaná ani len netvrdila, že sa pôvodca zásahu do osobnostných práv žalobcu žalobcovi ospravedlnil, nahradil mu škodu resp. prejavil nejakým spôsobom ľútosť.

65. Súd má teda za to, že vzhľadom na pretrvávajúce negatívne dôsledky nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a začatí trestného stíhania samotné konštatovanie porušenia práva nie je

dostatočným zadostučinením. Výška nemajetkovej ujmy je daná úvahou súdu. Súd dospel k názoru o potrebe odškodniť žalobcu za morálne poškodenie jeho osoby v dôsledku takmer 13 ročného trestného stíhania. So zreteľom na vek poškodeného, jeho osobu, doterajší život (bezúhonnosť) a prostredie v ktorom žije a pracoval, závažnosť vzniknutej ujmy, závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, ktoré sa nepochybne zhoršilo, súd považuje priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur (ako to požaduje žalobca ako dominus litis) za primerané finančné zadostučinenie.

66. Súd je toho názoru, že všetky vyššie uvedené následky, predstavujúce nemajetkovú ujmu, sú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Vzťah medzi príčinou (nezákonným rozhodnutím) a následkami je priamy, bezprostredný; nebyť začatia trestného stíhania, tieto následky by nenastali.

67. Z tohto dôvodu vznikla žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur.

68. Podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

69. Podľa ust. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

70. Podľa článku 4 Civilného sporového poriadku ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej náuky a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

71. Podľa ust. § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

72. Podľa ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

73. Súd o trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku tak, že žalovaná mala nárok na náhradu trov konania v časti náhrady škody vo výške 5.928,37 eura, pričom však žalovaná náhradu trov konania nepožaduje, teda jej ju súd nepriznal a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v časti náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 100% z dôvodu, že rozhodnutie o výške nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v troch písomných vyhotoveniach.

Podľa ust. § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa ust. § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (ust. § 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku. Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (ust. § 38 zákona č. 233/1995 Z.z.) a ktorého vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (ust. § 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).